

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 596/2020
25.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, сви из СО ..., ЗЗ и ИИ обојица из СО ..., чији је пуномоћник Зоран Савић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, МУП, Дирекција полиције, Координациона управа за Косово и Метохију, ПУ Гњилане, са привременим седиштем у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2694/19 од 01.11.2019. године у седници одржаној 25.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2694/19 од 01.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 911/18 од 26.07.2019. године, обавезана је тужена да тужиоцима накнади штету на име изостале плате и новчаног додатка за период 01.06.2013. до 31.12.2016.године у месечним износима ближе наведеним у изреци са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Обавезана је тужена да тужиоцима накнади трошкове поступка у износу од 1.938.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2694/19 од 01.11.2019. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је тужбени захтев тужилаца одбијен као неоснован и тужиоци обавезани да туженој накнаде трошкове парничног поступка у износу од 410.250,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су изјавила благовремену и дозвољену ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр, 72/11 ... 55/14) па је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге апсолутно битне повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП. Неоснована је тврдња ревидента да је другостепена пресуда донета уз погрешну примену правила о терету доказивања. За одлучивање у овом спору релевантне чињенице утврђене су у првостепеном поступку, а првостепена пресуда је преиначена због погрешне примене материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су засновали радни однос код тужене фебруара месеца 2009.године ради обављања послова Посао су обављали на територији Косова и Метохије тако што су прослеђивали информације и извештаје у оквиру послова свог радног места док им није речено да то не чине јер им је обустављена исплата плата почев од јула месеца 2013. године. Решења о престанку радног односа тужиоцима нису достављена, а тужиоци су са обавезног социјалног осигурања одјављени 31.05.2013.године, због престанка радног односа услед одсуства са рада дужег од шест месеци.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев. Закључио је да је тужена пропустила да тужиоцима сачини отказно решење те је њена одговорност заснована на одредби члана 154. и 172. ЗОО. Тужиоцима је тужена причинила штету на тај начин што им је онемогућено да раде и остварују права из радног односа, па је право на накнаду засновано на одредби члана 190. ЗОО.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбене захтеве. По становишту овога суда тужена, као послодавац, није причинила штету тужиоцима у смислу одредбе члана 164. Закона о раду у вези са члановима 154. и 158. ЗОО. Тужиоцима је радни однос код тужене престао одјавом са обавезног социјалног осигурања 31.05.2013.године. Стога немају право на накнаду штете за утужени период јер нису доказали да су у том периоду фактичким радом на основу критеријума и мерила прописаних законом остварили право на исплату плате, коју им је тужена ускратила, нити да су били спречени од стране тужене да код другог послодавца остварују право на зараду.

По схватању Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је одбио тужбене захтеве тужилаца.

Неоснован је навод ревидента да тужена, као послодавац није регулисала радно правни статус тужилаца у складу са законом на који начин их је онемогућила да раде и остварују плату због чега тужиоци не траже исплату плата већ накнаду штете у виду изгубљених плата. Тужиоцима је радни однос код тужене престао одјавом са обавезног социјалног осигурања 31.05.2013.године и обуставом исплате плата. Од тада су тужиоци имали или могли имати сазнање за евентуалну повреду права, па недостављање решења о престанку радног односа није од утицаја на могућност да у законском року покрену спор пред надлежним судом у коме би оспорили законитост отказа. Тужиоци су тужбом од 09.06.2014. тражили утврђење да су у радном односу код тужене на неодређено време, али су тај захтев током спора повукли. Након одјаве са обавезног социјалног осигурања и обуставе исплате плата тужиоци нису обављали фактички рад за тужену, па нису имали основ за исплату плата и других примања сагласно одредбама 146. до 147б Закона о полицији важећег до 04.02.2016.године и

чланова 184. до 187. Закона о полицији важећег од 05.02.2016.године како правилно закључује другостепени суд. Престанком радног односа решен је њихов радноправни статус код тужене, па тужиоцима није ускраћено право да зараду остварују радом код другог послодавца.

Са изложеног неоснован је ревизијски навод да је право тужилаца на накнаду штете засновано на одредбама чланова 16, 154, 190, 277, 278 и 324. ЗОО и одредби члана 164. Закона о раду.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија,
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић